

JONAS KAZLAUSKAS –

Lietuvos kalbininkas, vienas žymiausių XX a. baltistų, habilituotas humanitarinių mokslų daktaras, kalbos istorikas, fonologas, „Istorinės lietuvių kalbos gramatikos“ autorius, Valstybinės premijos laureatas.

Gimė 1930 m. rugpjūčio 1 dieną Matiešionių kaime Nemajūnų valsčiuje, ūkininkų Joanos ir Jono Kazlauskų šeimoje.

Mokėsi Dzingeliškių ir Nemajūnų septynmetėje mokykloje. 1942 m. įstojo į Prienų gimnazijos 2 klasę. Gimnaziją baigė aukso medaliu. 1949–1954 m. Vilniaus universitete (VU) studijavo lietuvių kalbą ir literatūrą. 1958 m. apgynė daktaro (tuo metu buvo kandidato disertacija) laipsnį „Lietuvių

kalbos daiktavardžių linksniavimo sistemos paprastėjimas“. 1965 m. įsteigė kalbos mokslo žurnalą „Baltistica“ (1965–1970 m. atsakingasis redaktorius). 1958–1970 m. VU dėstytojas, nuo 1962 m. docentas. 1968 m. apgynė filologijos mokslų daktaro laipsnį (tuo metu daktaro disertacija) „Lietuvių kalbos istorinė gramatika“. Už šią disertaciją Jonui Kazlauskui 1971 m. (po mirties) paskirta Respublikinė premija. 1968–1970 m. VU Istorijos ir filologijos fakulteto dekanas, nuo 1969 m. profesorius.

Domėjosi tuometinėmis lietuvių kalbos problemomis. Rengė tarptautines baltistų konferencijas, daug rašė kalbotyros klausimais Lietuvos ir užsienio spaudoje.

1970 m. buvo pakviestas į JAV Pensilvanijos universitetą skaityti baltų kalbotyros kurso. Tačiau taip ir neišvyko, spalio 8 d. profesorius dingo. Jo kūnas buvo surastas lapkričio 17 d. Neryje. Profesoriaus mirtį iki šiol gaubia paslaptis – visi dokumentai iš KGB archyvų dingę.

Palaidotas 1970 m. lapkričio 20 d. Saulės kapinėse Vilniuje.

